

گزارش



تایلند کشوری است که به سرعت در حال پیر شدن است. در سال ۲۰۲۱، تایلندی‌های ۶۵ساله یا بیشتر، ۱۴ درصد کل جمعیت را تشکیل می‌دادند؛ نسبتی که این کشور را به یک کشور سالخورده تبدیل می‌کند و به زودی مانند ژاپن، کره جنوبی و اکثر کشورهای غربی، شاهد کاهش عرضه کارگران خواهد بود. این مسئله بدون پیش‌بینی اقدامات مؤثر، میزان بهره‌وری و رشد اقتصادی را کاهش خواهد داد. مشکلی که تایلند با آن روبه‌رو است، این است که تولید ناخالص داخلی این کشور به ازای هر نفر تنها ۷ هزار دلار در سال ۲۰۲۱ بود که آن را جزء کشورهای در حال توسعه و نه توسعه یافته دسته‌بندی می‌کند. در واقع این کشور پیش از اینکه ثروتمند شود، پیر خواهد شد. در حالی که کشوری مانند ژاپن وقتی این میزان از پیری جمعیت را تجربه کرد، تقریباً پنج برابر ثروتمندتر از تایلند بود.

مراقبت از سالخوردگان

پیری جمعیت یک مانع بزرگ برای توسعه آینده تایلند است. دولت تایلند برای محافظت از شهروندان سالخورده خود که بسیاری از آن‌ها فقیر نیز هستند، باید هزینه‌های زیادی را برای مراقبت‌های بهداشتی و حقوق بازنشستگی اختصاص دهد. این امر سرمایه‌گذاری در مهارت‌آموزی و زیرساخت‌های افزایش بهره‌وری را دشوارتر می‌کند. این مسیر را کشورهای دیگری مانند اندونزی و فیلیپین هم تجربه خواهند کرد. این کشورها نیز به زودی به کشورهای سالخورده با سطح درآمدی پایین‌تر از کشورهای ثروتمند تبدیل خواهند شد. حتی سریلانکا هم این پدیده را تجربه خواهد کرد. میانگین درآمد این کشور یک‌سوم تایلند است و تا سال ۲۰۲۸ به یک کشور سالخورده تبدیل خواهد شد.

فرصت‌های جمعیتی

کشورهایی که قبل از ثروتمند شدن پیر می‌شوند، در واقع نتوانسته‌اند از فرصت‌های جمعیتی خود استفاده کنند. بین سال‌های ۱۹۶۰ و ۱۹۹۶ (درست قبل از بحران مالی آسیا)، اقتصاد تایلند با نرخ متوسط سالانه ۷٫۵ درصد در حال رشد بود. در همین زمان میزان رشد کشور ژاپن دو رگمی بود. از آن زمان تاکنون به لطف بهبودامید به زندگی و سایر عوامل، جمعیت تایلند به سرعت پیر شده است. در دو دهه، سهم سالمندان در جمعیت آن دوبرابر شده و از ۷ به ۱۴ درصد رسیده است. در مورد ژاپن ۲۴ سال طول کشید تا دستخوش چنین تغییرات جمعیتی شود، آمریکا ۷۲ سال و بیشتر کشورهای اروپای غربی یک قرن طول کشید تا این حجم از سالخوردگی جمعیت را تجربه کنند. سرعت انتقال جمعیتی آسیا محصول توسعه آن است. صنعتی شدن و تغییر هنجارهای اجتماعی نرخ باروری را کاهش داده، حتی با

ادامه از صفحه ۱۰

حجم کاری ناپایدار، فقدان کنترل درک شده، پاداش ناکافی برای تلاش، فقدان جامعه حمایتی، فقدان انصاف و عدم تطابق ارزش‌ها و مهارت‌ها. وجود یک فرهنگ سالم و پایدار در محیط کار از مهم‌ترین فاکتورهای کارمندان در سلامت روان است. کارگران و کارمندان سلامت روان را به عنوان یک مسئولیت جمعی در محل کار می‌بینند تا فردی. حمایت از سلامت روان در محل کار به‌طور فزاینده‌ای، به معنای تطبیق مجدد فرهنگ سازمان با رفاه انسان است.

کاهش ایمینی روانی

مطالعات انجام شده در سال‌های ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۱ نشان می‌دهد که کارگران راحت‌تر از قبل درباره مسئله سلامت روان صحبت می‌کنند و این یعنی انگ نداشتن سلامت روان کاهش یافته است. همچنین از آنجایی که کارفرمایان در این زمینه سرمایه‌گذاری کرده‌اند، کارمندان از حمایت بیشتری برخوردارند. داده‌های سال ۲۰۲۳ نشان می‌دهد که این حمایت و احساس امنیت به نسبت دوران کرونا کاهش یافته و از ۳۷ درصد در سال ۲۰۲۱ به ۱۹ درصد در سال ۲۰۲۳ رسیده است. متأسفانه، این مسئله اصلاً تعجب‌آور نیست. احساس امنیت روانی کارگران در سازمان‌شان به‌رغم

افزایش جمعیت در سن کار، برای هر کشور حکم نعمت را دارد. تا زمانی که بازار کار بتواند موجی از جویندگان کار را جذب کند، تولید سرانه آن کشور نیز افزایش خواهد یافت. افزایش تولید سرانه هم به نوبه خود می‌تواند پس‌انداز و سرمایه‌گذاری را تقویت کند و منجر به رشد اقتصادی بالاتر، سود

با پیری تدریجی جمعیت رخ خواهد داد

کاهش جمعیت در سن کار آسیا



وجود اینکه فناوری و مراقبت‌های بهداشتی بهتر، عمر مردم را طولانی‌تر کرده است. با این حال، در مقایسه با بیره‌های آسیای شرقی که در قرن بیستم دچار این تغییر شدند، بسیاری از کشورهای آسیایی نوظهور، با رشد آهسته‌تری این کار را انجام می‌دهند. همه این‌ها مشکلات اقتصادی منطقه را تشدید خواهد کرد. دونگیون پارک، مشاور اقتصادی بانک توسعه آسیایی معتقد است که کشورهایی که قبل از ثروتمند شدن پیر می‌شوند، خطری برای رشد اقتصادی آسیا هستند.

کاهش نیروی کار

پیری سریع و کاهش جمعیت پدیده‌ای است که به کشورهای در حال توسعه سرایت کرده است. ویتنامی‌ها تقریباً نصف تایلندی‌ها ثروتمندترند، اما سریع‌تر از آن‌ها در حال پیر شدن هستند. بزرگ‌ترین مشکلی که این پدیده ایجاد می‌کند در بازار کار است. با افزایش سن کشورها، نیروی کار کاهش می‌یابد. در تایلند انتظار می‌رود که جمعیت در سن کار تا سال ۲۰۵۵ به یک پنجم کاهش یابد. افزایش سن، مشکلات خاصی را برای کشورهای در حال توسعه ایجاد می‌کند؛ چرا که بخش مهمی از اقتصاد آن‌ها کشاورزی است و کاهش جمعیت به‌شدت آن را آسیب‌پذیر می‌کند. از آنجایی که رشد اقتصادی، کارگران را به شهرها می‌کشاند، والدین کارگران در مزارع باقی می‌مانند و در تنهایی و پیری به کشاورزی ادامه می‌دهند. مطالعه‌ای که در سال ۲۰۲۲ در نیچر منتشر شد نشان می‌دهد که افزایش سن در روستاهای چین باعث کاهش پنج درصدی تولید کشاورزی در سال ۲۰۱۹ شده است.

پیر شدن جمعیت، هزینه‌های اجتماعی نیز دارد. بزرگ‌ترین این هزینه‌ها دچار شدن به فقر بازنشستگی است؛ چالشی

آگاهی بیشتر و باورهای سالم‌تر در سطح فردی بدتر شده است. این مطالعات با یک سؤال کارکنان را مورد پرسش قرار داده تا تأثیر آن را بر سلامت روان ارزیابی کند. این محققان از کارمندان پرسیده‌اند که آیا به‌صورت حضوری، از راه دور یا ترکیب هر دو کار می‌کنند و آیا آن‌ها این شیوه کار کردن را به انتخاب خود انجام داده‌اند یا خیر. نتایج این سؤال نشان می‌دهد که کارمندانی که از ترکیب هر دو حالت کار فیزیکی و دور کار برخوردارند و آزادی عمل و تصمیم‌گیری درباره نوع محل کار خود را دارند، سلامت روان بیشتری دارند و احتمال ترک شغل آن‌ها کمتر است. همچنین از غرور بیشتری برخوردارند و قصد دارند حداقل تا دو سال آینده در محل کار خود بمانند. البته یک روش مشخص و بهتر برای نوع کار کردن وجود ندارد؛ این مسئله همیشه تحت تأثیر عوامل دیگری مانند عملکرد، فرهنگ، زندگی کارمندان، نیازها و ترجیحات آن‌ها متفاوت است..

وظایف کارفرمایان

برای افزایش سلامت روان در محیط کار سه استراتژی کلیدی وجود دارد که کارفرمایان می‌توانند به آن توجه کنند. ۱- به معنای سلامت روان دوباره فکر کنید

هر گز تصور یکسانی از اینکه محل کاری که از نظر روانی

که جهان ثروتمند هم اکنون با آن دست‌وپنجه نرم می‌کند. در کشورهای فقیرتر، کارگران اغلب قادر به پس‌انداز کافی نیستند و پوشش بیمه‌ای و بازنشستگی آن‌ها نیز کافی نیست. طبق اعلام سازمان بین‌المللی کار، در جنوب و جنوب شرق آسیا کمتر از ۴۰ درصد جمعیت سالمند مستمری دریافت می‌کنند. در کامبوج و پاکستان این سهم کمتر از ۱۰ درصد است. علاوه بر این حقوق بازنشستگی پرداخت شده نیز ناچیز است. به‌طور مثال، حقوق بازنشستگی ملی هند برای فقرا ماهانه ۲۰۰ روپیه (۲٫۴۰ دلار) است.

قشر آسیب‌پذیر

در این میان زنان مسن، بیشترین آسیب‌ها را می‌بینند. دلیل این مسئله شاید این باشد که آن‌ها بیشتر از مردان عمر می‌کنند. میانگین امید به زندگی زنان در کشورهای آسیایی ۷۵ سال است. در حالی که برای مردان ۷۰ سال است. زنان آسیایی نسبت به مردان تحصیلات، درآمد و پس‌انداز کمتری دارند. داده‌های آخرین سرشماری ویتنام نشان داده زنان مسن از نظر مالی استقلال کمتری دارند و بیشتر از مردان مسن از بیماری رنج می‌برند. نابرابری‌های مشابه در کشورهای دیگر نیز وجود دارد. علاوه بر این، زنان بیشتر در سنین پیری تنها زندگی می‌کنند. اوضاع برای زنان با حکومت‌داری ضعیف، بدتر هم می‌شود. بسیاری از خانه‌های سالمندان دولتی هستند و نیاز به حمایت‌های دولتی دارند، اما معمولاً این حمایت‌ها در پروسه‌های کاغذبازی اداری گم می‌شوند. البته خانه‌سالمندان‌های خصوصی هم در این کشورها در حال رشد است که بیشتر به آسیایی‌های ثروتمند تعلق دارد.

یک نتیجه‌گیری این پدیده آن است که کشورهای بابیشترین

جهان

بیشتر بهره‌وری و بهبود توسعه شود. با این حال، برای کشورهایی که این امکان برای آن‌ها وجود ندارد، نتایج می‌تواند تلخ باشد. چیزی که به زودی بسیاری از کشورهای در حال توسعه در شرق آسیا (مانند تایلند) با آن روبه‌رو خواهند شد.

میزان جمعیت در حال کار، باید از این فرصت استفاده کنند و بیشترین رشد ممکن را داشته باشند. اقتصاد هند یکی از سریع‌ترین اقتصادهای جهان بوده است، اما نه به سرعت تایلند در دوران شکوفایی خود. در دهه منتهی به ۲۰۲۰ هند با نرخ متوسط سالانه ۶٫۶ درصد رشد کرده و ممکن است هرگز شانسِی بهتر از زمان کنونی نداشته باشد. کشور هند، تحت رهبری نازندرا مودی دولتی قوی و طرفدار تجارت قرار دارد. این دولت به احتمال زیاد در سال آینده نیز در انتخابات مجدد پیروز خواهد شد. اقداماتی مانند خصوصی‌سازی و قوانین آسان‌تر سرمایه‌گذاری خارجی، به احتمال زیاد می‌تواند نرخ رشد آن را افزایش دهد. چنین اصلاحاتی به هند کمک می‌کند تا از تلاش‌های غرب برای انتقال زنجیره‌های تأمین به خارج از چین استفاده کند. البته که هند هم درگیر پیر شدن جمعیت است و باید به این مسئله توجه ویژه‌ای نشان دهد. به‌طور مثال ۱۷ درصد جمعیت کرا لا ۶۰ سال یا بیشتر از ۶۰ سال سن دارند. مسئله‌ای که می‌تواند پروسه رشد هند را با مشکل روبه‌رو کند.

نتیجه‌گیری دیگر این است که کشورهای در حال توسعه باید برنامه‌ریزی برای دوران سالمندی را زودتر آغاز کنند. آن‌ها باید با افزایش سن بازنشستگی، سیستم‌های بازنشستگی خود را اصلاح کنند. دولت‌ها باید بازارهای مالی را پرورش دهند و گزینه‌هایی را برای پس‌انداز طولانی‌مدت و بیمه درمانی ارائه دهند. همچنین آن‌ها باید شرایطی را برای مراقبت‌های اجتماعی خصوصی ایجاد کنند. این دولت‌ها باید تلاش کنند تا مشارکت زنان را به عنوان نیروی کار افزایش دهند. در هند میزان مشارکت زنان در اشتغال ۲۴ درصد است که تقریباً آمار فاجعه‌باری است؛ کمتر از نیمی از میانگین جهانی. جذب زنان بیشتر به مشاغل، سود جمعیتی را افزایش می‌دهد و به مقابله با این واقعیت کمک می‌کند که زنان بیشتر از مردان عمر می‌کنند، اما تمایل دارند پس‌انداز و مستمری ناچیزتری داشته باشند و بنابراین در سنین پیری آسیب‌پذیرتر هستند.

در نهایت، کشورهای در حال توسعه باید با نگاهی عملگرایانه به پدیده مهاجرت، از اشتباهات کشورهای ثروتمند درس بگیرند. ممکن است تغییر سیاست‌های مربوط به مهاجرت، از نظر سیاسی سخت باشد، اما اغلب ساده‌ترین راه برای تمدید دوره گذار است. سایت‌های ساختمانی در بانکوک هم‌اکنون مملو از مهاجران غیرقانونی برمه‌ای است. اما با رسمی کردن آن‌ها، سیاست‌مداران تایلندی می‌توانند آن‌ها را به سمت نقش‌های سازنده‌تر هدایت کنند.

حتی در کشوری مانند هند که به اندازه یک قاره وسعت و جمعیت دارد، رونق اقتصادی با مهاجرت داخلی تقویت شده است. آمار و ارقام آخرین سرشماری در سال ۲۰۱۱، نشان می‌دهد که ۴۵۰ میلیون مهاجر داخلی در هند وجود دارد. جمعیت زیادی از شمال فقیر به جنوب و غرب هند که مرفه‌تر و توسعه‌یافته‌تر است، سفر می‌کنند تا از فرصت‌های جدید استفاده کنند.

منبع: اکونومیست

در رویکردهای از پایین به بالا، کارمندان می‌توانند گروه‌های مختلفی در این باره تشکیل دهند و به همکاران خود در این زمینه گوش دهند. یک کارگروه سلامت روان تشکیل دهند و علاوه بر اینکه درباره سلامت روان صحبت می‌کنند درباره هنجارهای کاری، توانمندسازی و تصمیم‌سازی گفت‌وگو کنند.

۳- به راه‌حل‌های ریشه‌ای فکر کنید

هنگام مدیریت هر استراتژی جدید، به راحتی می‌توان در دام سرمایه‌گذاری در برنامه‌ها و محصولات به اصطلاح «فع سریع نیاز» بدون ارزیابی انتقادی آن‌ها گرفتار شد. به عنوان مثال، برنامه‌های سلامت روان معمولاً با شعرهای بسیار زیبا همراه هستند و حتی گاهی نتایج اولیه خوبی مانند استراحت کردن، افزایش آگاهی و گفت‌وگو را به دنبال دارند.

اما بعد آن چه اتفاقی می‌افتد؟ در بسیاری موارد به همان چرخه اولیه خودش بازمی‌گردد و یا حتی این کار را به یک عمل تجاری برای رسیدن به یک‌سری مقاصد حرفه‌ای تبدیل می‌کند. اما لازم است تا مدیران در برنامه‌های خود هر چه ریشه‌ای‌تر به آن نگاه کنند تا اثرات پایداری را در شرکت نهادینه کنند.

منبع: cnbc.com



گزارش



هندی‌ها رتبه نخست مهاجرت در جهان

بر اساس گزارش مؤسسه چشم‌انداز مهاجرت بین‌المللی در سال ۲۰۲۳، چین بیشترین تعداد دانشجویان بین‌المللی را در کشورهای عضو سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) دارد، در حالی که اکنون هند از نظر تعداد مهاجران جدید در صدر جدول جای گرفته است.

سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) انجمنی متشکل از ۳۸ کشور عضو است که بیشتر آن‌ها کشورهای توسعه‌یافته ثروتمند هستند و قابل درک است که کارگران و دانشجویان مهاجر را جذب کنند. بر اساس گزارش این سازمان، هندی‌ها بزرگ‌ترین گروهی هستند که تابعیت کشورهای ثروتمند را دریافت می‌کنند و کارشناسان بر این باورند که استقرار بیشتر هندی‌ها در مراکز ثروت خارج از این کشور می‌تواند پیامدهای مثبتی برای هند داشته باشد. مزیت اصلی آن افزایش حواله‌های ارزی است که هندی‌ها بالاترین مبلغ را در سطح جهانی دریافت می‌کنند.

در سال ۲۰۲۱، هند برای دومین سال متوالی با خروج ۴۰۰ هزار مهاجر جدید (به استثنای دانشجویان) و مهاجرت به کشورهای عضو سازمان همکاری و توسعه اقتصادی، اولین کشور مبدأ بود و ۷٫۵ درصد از کل جریان‌های مهاجرت را تشکیل می‌داد. این رقم سه درصد نسبت به سال ۲۰۱۹ افزایش داشت.

جریان مهاجرت در سال ۲۰۲۰ کم و نزدیک به ۲۲۰ هزار نفر بود، اما این رقم را می‌توان به بسته بودن مرزها در طول همه‌گیری کرونا نسبت داد. هم‌اکنون چین با ۲۳۰ هزار مهاجرت جدید (۵٫۲ درصد از کل جریان‌ها) در جایگاه دوم قرار دارد و پس از آن رومانی با ۲۰۰ هزار مهاجر جدید (یا چهار درصد از کل جریان) در رتبه دوم قرار دارد.

به منظور افزایش تلاش‌ها برای جذب فعال کارگران مهاجر، چندین کشور عضو سازمان همکاری و توسعه اقتصادی به امضای موافقتنامه‌های دوجانبه و پیش‌شرد همکاری‌های مهاجرت را امضا می‌کند و جایی‌سا کشورهای مبدأ منتخب ادامه می‌دهند. پرتغال، آلمان و اتریش اخیراً توافقنامه‌هایی را در مورد مهاجرت و جابه‌جایی با هند منعقد کرده‌اند. این اولین بار است که آلمان چنین توافقنامه دوجانبه‌ای را امضا می‌کند و قرار است این توافق به عنوان الگویی برای توافقات مشابه احتمالی آینده با سایر کشورها باشد. براساس این گزارش هند قبلاً قرار داده‌های دوجانبه مهاجرت و جابه‌جایی را با فنلاند، فرانسه و بریتانیا امضا کرده است.

در پس‌زمینه بحران اوکراین، جریان‌های جدید مهاجران می‌توانند شاهد ظهور تصویر جدیدی باشند. تا ژوئن سال ۲۰۲۳، حدود ۴ میلیون و ۷۰۰ هزار اوکراینی آواره در کشورهای عضو سازمان همکاری و توسعه اقتصادی وجود داشت. کشورهای عضو سازمان همکاری و توسعه اقتصادی با افزایش پیوسته دانشجویان بین‌المللی، بیشتر از چین و هند، سود خواهند برد. در سال ۲۰۲۱، تعداد ۴ میلیون و ۳۰۰ هزار دانشجوی بین‌المللی در کشورهای عضو سازمان همکاری و توسعه اقتصادی ثبت‌نام کردند و چین با تعداد ۸۹۰ هزار دانشجو در رتبه نخست بود. تعداد دانشجویان هندی در سال ۲۰۲۱ به ۴۲۰ هزار نفر رسید که در مقایسه با سال ۲۰۲۰ تقریباً ثابت است و در رتبه دوم جای گرفت، ویتنام با ۱۳۰ هزار دانشجو سومین کشور مبدأ در رتبه‌بندی بود. تقریباً یک‌پنجم دانشجویان بین‌المللی در سازمان همکاری و توسعه اقتصادی توسط آمریکا میزبانی می‌شوند که ۸۰۰ هزار دانشجوی خارجی را در خود جای داده است. بریتانیا میزبان ۱۴ درصد (یا ۶۰ هزار) از کل دانشجویان بین‌المللی بود و پس از آن استرالیا (۹ درصد) با ۳۸۰ هزار دانشجو قرار داشت.